



Utajená audionahrávka

Přípustnost ve správním řízení – vývoj judikatury

- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009 – 119 ze dne 5. listopadu 2009:
„Důkaz audiovizuální nahrávkou pořízenou v utajení orgánem veřejné moci nebo v souvislosti s činností orgánu veřejné moci je ... v řízení o správním trestání zásadně nepoužitelný.“
- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2010 – 68 ze dne 18. listopadu 2011:
„I za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, **zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážit zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktických jednání** a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.“
- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 40/2012 – 76 ze dne 31. října 2013:
„V řízení o správním deliktu je **přípustné využít jako důkaz nahrávku telefonního hovoru mezi obchodním manažerem dodavatele a pracovníkem odběratele** ke zjištění, zda byly uzavřeny a plněny zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, které mohly vést k narušení hospodářské soutěže ... Je však třeba v každém konkrétním případě zohlednit, že dochází ke střetu ústavně chráněných zájmů, a sice zájmu na ochraně soukromí a osobnostních práv účastníků telefonního hovoru a zájmu společnosti na objasnění a potrestání deliktického jednání (k čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Přitom může být významné, zda je takto získaný důkaz základem pro zjištění skutkového stavu, či zda pouze podporuje skutková zjištění vyplývající z jiných důkazů.“

Přípustnost v civilním řízení – vývoj judikatury

- Nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 191/05 – 2 ze dne 13. září 2006:
„Magnetofonový záznam telefonického hovoru fyzických osob je záznam projevů osobní povahy hovořících osob a takový záznam může proto být použit (i jako důkaz v občanském soudním řízení) zásadně jen se svolením fyzické osoby, která byla účastníkem tohoto hovoru.“
- Rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 64/2004 ze dne 11. května 2005:
„Hovory fyzických osob, ke kterým dochází **při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, zpravidla nemají charakter projevů osobní povahy; důkaz zvukovým záznamem takového hovoru proto není v občanském soudním řízení nepřípustný.**“

- Rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1774/14 dne 9. prosince 2014:
„Obecné soudy postupem, kdy **nepřipustily jako důkaz stěžovatelem (zaměstnancem) navrhouanou audionahrávku rozhovoru mezi jím a členem zahraničního vedení zaměstnavatele**, způsobilou zásadně ovlivnit skutková zjištění v projednávané věci, tzn. přispět k objasnění skutečného důvodu výpovědi z pracovního poměru, **nedůvodně upřednostnily právo na ochranu osobnosti této nahrávané osoby** před právem na spravedlivý proces stěžovatele.“